

Tommeliten.

Det var en gang en kone som hadde en eneste sønn, og han var ikke lenger enn en tommelfinger; derfor kalte de ham også Tommeliten.

Da han var kommet til skjels år og alder, sa mor hans til ham at han skulde ut å fri; for nå syntes hun det var på tide, han tok til å tenke på å gifte sig. Da Tommeliten hørte det, blev han glad. De fikk i stand kjøregreiene og reiste av gårde, og moren satte ham på fanget. Så skulde de reise til en kongsgård, der det var slik en

stor prinsesse; men da de hadde kommet et stykke på veien, blev Tommeliten borte. Hun lette lenge efter ham og ropte på ham, og gråt for det han var borte og hun ikke kunde finne

ham igjen. «Pip, pip!» sa Tommeliten, han hadde gjemt sig i manen på hesten. Så kom han frem, og så måtte han love at han ikke skulde gjøre det oftere. Da de hadde kjørt et stykke til, så var Tommeliten borte igjen. Moren lette efter ham og ropte og gråt, men borte var han. «Pip, pip!» sa Tommeliten, og hun hørte han lo og kniste, men hun kunde slett ikke finne ham igjen. «Pip, pip, her er jeg da!» sa Tommeliten og kom frem av øret på hesten. Så måtte han love, han ikke skulde gjemme sig oftere. Men da de hadde kjørt et stykke, så var han borte igjen; han kunde ikke berge sig. Moren hun lette og gråt og ropte på ham; men borte var han og borte blev han, og alt hun lette, kunde hun ikke finne ham på noen vis. «Pip, pip, her er jeg da!» sa Tommeliten. Men hun kunde slett ikke skjønne hvor han var, for det låt så utydelig. Hun lette, og han sa «Pip, her er jeg!» og lo og gottet sig, fordi hun ikke kunde finne ham igjen; men rett som det var, så nøs hesten, og så nøs den ut Tommeliten, for han hadde satt sig i det ene neseboret på den. Moren tok ham nå og puttet ham i en pose; hun visste ingen annen råd, for hun kunde skjønne han ikke kunde bryte arta.

Da de kom til kongsgården, så blev det snart trolovelse, for prinsessen syntes han var en vakker liten gutt, og det varte ikke lenge før det blev bryllup heller.

Da de skulde til med middagen i bryllupsgården, så satt Tommeliten tilbords ved siden av prinsessen; men han var verre enn ille stelt, for da han skulde til å ete, kunde han ikke nå op, og han hadde visst ikke fått matbeten, hadde ikke prinsessen tatt og hjulpet ham op på bordet. Nå gikk det både godt og vel, så lenge han kunde ete av tallerken; men så kom det inn et stort grautfat, det kunde han ikke nå op i; men Tommeliten visste råd, han satte sig på kanten. Men så var det et smørøie midt uti fatet; det kunde han ikke rekke, og så måtte han sette sig utpå kanten av smørøiet; men rett som det var kom prinsessen med en stor skje og skulde dyppe en dyktig grautbete i smøret, og så kom hun nær Tommeliten, så han dumpet uti og druknet i smørøiet.

